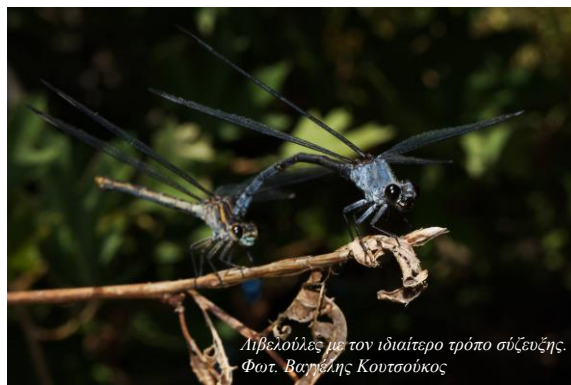

ΔΙΑΣΧΙΖΟΝΤΑΣ ΤΟΝ ΚΡΙΚΕΛΛΟΠΟΤΑΜΟ

Μετά το τέλος της εξεταστικής περιόδου και πριν την αρχή των θερινών διακοπών, ο Φ.Ο.Σ. Γ.Π.Α. επέλεξε την τελευταία για την ακαδημαϊκή χρονιά εξόρμηση, όπου για πρώτη φορά θα επιχειρούσε την διάσχιση ενός εκ των πολυάριθμων ορεινών ρευμάτων της χώρας μας. Το *πέραςμα του Κρικελλοπόταμου* πραγματοποιήθηκε στις 16-17 Ιουλίου 2016, σφραγίζοντας με επιτυχία το κλείσιμο ενός χρόνου λειτουργίας του Συλλόγου μας.

Η συμμετοχή στην εκδρομή ήταν απρόσμενα μεγάλη εάν σκεφτεί κανείς ότι πολλοί από τους φοιτητές μας μετά από την κούραση της εξεταστικής περιόδου φεύγουν αμέσως για την ιδιαίτερη πατρίδα τους· λίγες μέρες μετά την ανακοίνωση της εκδρομής στην ιστοσελίδα του Γ.Π.Α. κι οι θέσεις είχαν κλείσει.

Στις 8 το πρωί του Σαββάτου 16^{ης} Ιουλίου ξεκίνησε το λεωφορείο από το Γ.Π.Α. με κατεύθυνση το χωριό Κρίκελλο Ευρυτανίας όπου θα διανυκτερεύαμε προκειμένου να ξεκινήσουμε νωρίς το επόμενο πρωί την διάσχιση του φαραγγιού του Κρικελλιώτη ποταμού. Κατευθυνθήκαμε στην Εθνική οδό Αθηνών – Λαμίας και αμέσως μετά την Λαμία συνεχίσαμε προς Τυμφρηστό. Στην μικρής διάρκειας στάση στο Χάνι του Πανέτσου, άλλοι κάθισαν στο δροσερό μπαλκόνι ενώ άλλοι προτίμησαν την όχθη του Σπερχειού ποταμού που από εκεί κοντά πηγάζει (βόρειες υπώρειες του βουνού Οξυά)

Λιβελούλες με τον ιδιαίτερο τρόπο σύζευξης.
Φωτ. Βαγγέλης Κουτσούκος

κι έρεε σιωπηλά μέσα από την πυκνή βλάστηση. Όσοι παρασύρθηκαν από τις πολυάριθμες, με έντονα ιριδίζοντα χρώματα λιβελούλες κι αφέθηκαν στο κυνήγι τους κατά μήκος της κοίτης του ποταμού, παρατήρησαν ότι το νερό φιλοξενούσε αμφίβια (*Rana graeca*), καβούρια, αλλά και λιμνόφιδα (*Natrix natrix*).

Λίγα χιλιόμετρα πριν φτάσουμε στο Κρίκελλο σταματούμε να επισκεφτούμε το μνημείο στην τοποθεσία «Κοκκάλια» (είκοσι λεπτών περπάτημα σε χωματόδρομο).

Η θέση αυτή ήταν ο τόπος της αιματηρής σύγκρουσης του στρατιωτών του Γαλάτη στρατηγού Βρέννου Β΄ και των κατοίκων των χωριών της Ευρυτανίας και της Αιτωλίας, το 279 π.Χ. Ο Βρέννος στόχευε να λεηλατήσει το μαντείο των Δελφών όμως ο στρατός του συνάντησε οργανωμένη αντίσταση από τους Έλληνες (Αιτωλούς, Βοιωτούς, Φωκείς, Μεγαρείς), που με αρχηγό τον Αθηναίο στρατηγό Κάλιππο, έκλεισαν το στενό των Θερμοπυλών και τους ανάγκασαν να υποχωρήσουν. Για να αποσπάσει την άμυνα των Θερμοπυλών, ο Βρέννος έστειλε ισχυρή στρατιωτική δύναμη στο Κάλλιο (σημερινή ονομασία Κλαψί), ακμάζουσας τότε πόλης των

Αιτωλών, με σκοπό να αναγκάσει τους στρατιώτες να επιστρέψουν για να υπερασπιστούν την πόλη τους. Οι Γαλάτες, ακολουθώντας τις εντολές των αρχηγών τους, λεηλάτησαν τα ιερά, έκαψαν το Κάλλιο και κατακρεούργησαν τους Καλλιείς, όπως με φρίκη διηγείται στα κείμενά του ο Πανσανίας. Οι Αιτωλοί, δεν πρόλαβαν να προστατεύσουν το Κάλλιο και τους κατοίκους του. Μετά την καταστροφή του, στην γραμμή που ενώνει την Οξυά με τον Τυμφρηστό, κοντά στο σημείο που εμείς βρεθήκαμε, έστησαν καρτέρι και,

οπλισμένοι με γεωργικά εργαλεία, ρόπαλα και πρόχειρα όπλα, κατατρόπωσαν τους Γαλάτες. Ο τόπος γέμισε με πτώματα και τα κόκαλα των Γαλατών, σύμφωνα με μαρτυρίες των κατοίκων της περιοχής, άσπριζαν για χρόνια στο έδαφος, δίνοντας στη θέση αυτή την ονομασία «Κοκκάλια».

Το όρος Βελούχι ή Τυμφρηστός (2.315 μ.) απλώνεται αγέρωχο απέναντί μας, βόρεια από το σημείο που το 1995 ανεγέρθηκε το μνημείο σε ανάμνηση της καθοριστικής αυτής μάχης. Κατηφορίζοντας πίσω προς το λεωφορείο, απλώνεται αριστερά μας το όρος Οξυά (1.923 μ.) και το βάζουμε ως στόχο για επόμενη εξόρμησή μας.

Αργά το μεσημέρι φτάσαμε στο Κρίκελλο, ένα όμορφο παραδοσιακό χωριό που βρίσκεται σε υψόμετρο 1.120 μ. Αφήσαμε τα σακίδιά μας στο μικρό γήπεδο που υπάρχει κοντά στην πλατεία του χωριού όπου και αμέσως μετά κατηφορίσαμε. Γύρω από την εκκλησία του Αγ. Νικολάου που κυριαρχεί στο κέντρο της πλατείας υπάρχουν καφενεία και ταβέρνες κάτω από αιωνόβια πλατάνια. Η ομάδα σκόρπισε σε παρέες και άλλοι κάθισαν για φαγητό, άλλοι για καφέ και γλυκό ενώ άλλοι

αποφάσισαν να περιηγηθούν στα δρομάκια του χωριού. Λίγο αργότερα κι ενώ στην

Η Ελισάβετ, η Φωτεινή κι η Σοφία σε φιλικό αγώνα με τα παιδιά στο Κρίκελλο.

πλατεία του χωριού εξελισσόταν ... ποδοσφαιρικός αγώνας μεταξύ φοιτητών μας και παιδιών του χωριού, ο κ. Εμμανουήλ μαζί με τον Δημήτρη Τουλιάτο, μετά από μία σύντομη διερευνητική βόλτα, βρήκαν το μέρος που θα διανυκτερεύαμε.

Ήταν απόγευμα πια όταν αρχίσαμε να στήνουμε τις σκηνές και να απλώνουμε τους υπνόσακούς μας στο δασωμένο λιβαδάκι, στην έξοδο του χωριού. Το μέρος ήταν ιδανικό, ένα μεγάλο πάρκο με πλατάνια και πεύκα και θέα την Οξυά και τα Βαρδούσια όρη. Οι κατασκευές για παιχνίδι που υπήρχαν στον χώρο (κούνιες, μονόζυγα) συγκέντρωσαν κάποιους από την ομάδα όμως κανείς δεν μπορούσε να φανταστεί τι θα επακολουθούσε σύντομα... Ασκήσεις γυμναστικής, ισορροπίας, αλλά και ομαδικά παιχνίδια κράτησαν την

ομάδα ενεργή, χαρούμενη και δεμένη για περισσότερο από δύο ώρες, μέχρις ότου το σκοτάδι άρχισε να πέφτει. Τόσους αλήθεια γυμνασμένους φοιτητές διαθέτει το Πανεπιστήμιό μας; Δεν μπορεί, ο Δημήτρης Δανίτσας, ο γυμναστής μας, έχει συνεισφέρει σ' αυτό και δεν ήταν εκεί να το δει με τα μάτια του.

Αποφασίσαμε ότι δεν ήταν επικίνδυνο να ανάψουμε φωτιά και αμέσως ο νέος

αυτός πόλος έλξης μας μάζεψε γύρω του· η νύχτα έπεφτε, η υγρασία και το αίσθημα της ψύχρας δυνάμωνε. Κάποιοι επέλεξαν να επισκεφτούν ξανά το χωριό για βόλτα ή και φαγητό, άλλοι έμειναν να απολαμβάνουν τα

ξύλα που καίγονταν, συζητώντας και τσιμπολογώντας τις προμήθειες που είχαν φέρει μαζί τους. Ο ύπνος δεν άργησε να έρθει, άλλωστε δεν έπρεπε να ξενοχτήσουμε ώστε να ξεκινήσουμε πολύ νωρίς την επομένη. Η οδηγία ήταν σαφής: στις 6:30 το πρωί το λεωφορείο θα ξεκινούσε. Ο έναστρος ουρανός και οι πυγολαμπίδες (Κολεόπτερα

έντομα της οικογένειας Lampyridae) που άφθονες πετούσαν γύρω μας έντυναν ένα όμορφο νυχτερινό σκηνικό γύρω από την κατασκήνωσή μας.

Με μικρή καθυστέρηση, το πρωί της Κυριακής 17^{ης} Ιουλίου ξεκινήσαμε την πορεία μας από την γέφυρα που συνδέει το χωριό Κρίκελλο με την Δομνίστα. Αμέσως βρεθήκαμε να περπατούμε ανάμεσα σε ποταμολίθια πότε δεξιά πότε αριστερά της κοίτης του ποταμού. Η προσπάθεια πολλών από την ομάδα να αποφύγουνε την επαφή με το κρύο νερό, κάνοντας προσεκτικά βήματα, απεδείχθη πολύ γρήγορα μάταιη. Η προτροπή του αρχηγού της εκδρομής να περπατούμε μέσα στο νερό κι όχι να καθυστερούμε προσπαθώντας να κρατήσουμε τα πόδια μας στεγνά ήταν καθοριστική· ο δρόμος ήταν όλος μπροστά μας και η καθυστέρηση για κάτι που ούτως ή άλλως θα γινόταν ήταν εντελώς λάθος. Μετά από πορεία τεσσάρων ωρών περίπου, σταματούμε για να γευτούμε το νερό που ξεπηδά από μικρή πηγή δεξιά μας.

Η βλάστηση στις όχθες (πλατάνια, ιτιές, σκλήθρα κ.ά.) γίνεται πιο πυκνή κι αφού περάσουμε μέσα από μια εγκαταλελειμμένη «λογγιά» (λογγιές είναι μικρά εύφορα κτήματα λόγω της προσχωματικής ιλύος που φέρνει το ποτάμι), το ποτάμι αρχίζει να

στενεύει. Πάνω ψηλά στον ουρανό ένα ζευγάρι αετών κάνει κύκλους. Οι αετοί ζούσαν πάντα στις απόκρημνες πλαγιές της χαράδρας και χαιρόμαστε που τους βλέπουμε μιας και πριν από χρόνια τους είχαμε

δει νεκρούς από σκάγια στις όχθες του ποταμού που τώρα διασχίζουμε. Στην πορεία μας μέχρι την έξοδο είδαμε ακόμη δύο ζευγάρια από τα όμορφα αυτά αρπακτικά. Δυστυχώς δεν μπορούμε να πούμε το ίδιο για τα καβούρια που ήταν μόνιμοι κάτοικοι του ποταμού πριν μερικά χρόνια. Ο πληθυσμός τους έχει δραματικά μειωθεί, σχεδόν

έχουν εξαφανιστεί, αποτέλεσμα της ληστρικής και χωρίς έλεγχο συλλογής τους από διαφόρους (όχι πάντως ντόπιους) και κανείς δεν νοιάζεται γι' αυτό.

Αναγκάζομαστε πλέον να περνούμε τις πιο πολλές φορές μέσα στο νερό ώσπου, ώρες μετά, σε μια στροφή του ποταμού, βυθιζόμαστε σχεδόν ως τη μέση προκειμένου να περάσουμε μία εκτεταμένη λιμνούλα που σχηματίζουν εκεί τα νερά του ποταμού, λίγο πριν ακούσουμε αριστερά μας να κατεβαίνει ένα μικρότερο ρέμα (το Βαθύρεμα), κρυμμένο μέσα στη βλάστηση. Ο ήλιος είναι πια ψηλά και μερικοί δεν αντιστέκονται σε μία πρώτη βουτιά δροσιάς. Λίγο αργότερα συναντούμε δρόμο που έρχεται αριστερά μας από το χωριό Ρωσκά. Ο δρόμος αυτός, ιδιαίτερα ανηφορικός και

δύσκολος, κατευθύνεται προς τα Δολιανά και συνεχίζει από εκεί μέχρι το διάσελο της Καλιακούδας και τα χωριά Μεγάλο Χωριό κι Ανιάδα.

Στο σημείο αυτό και μετά από επτά ώρες πορεία, σταματάμε προκειμένου να αποφασίσουν κάποιοι από την ομάδα το ενδεχόμενο να βγουν από το φαράγγι και να επιστρέψουν στο Κρίκελλο όπου το λεωφορείο θα περίμενε έως το απόγευμα. Η επιστροφή τους θα γινόταν με αγροτικό όπως είχε ειπωθεί και προβλεφθεί και στην ανακοίνωση της εκδρομής. Οι επτά φοιτητές που τελικά θέλησαν να σταματήσουν την διάσχιση στο σημείο αυτό, θα ακολουθούσαν την υπόλοιπη ομάδα έως το περίφημο «Πάντα Βρέχει» και θα επέστρεφαν εδώ για να επιβιβαστούν στο αγροτικό αυτοκίνητο που θα τους περίμενε και θα τους μετέφερε πίσω στο Κρίκελλο, με οδηγό τον μελισσοκόμο Γιατζή Κώστα από το μικρό χωριό Καστανούλα,.

Η πορεία όλης της ομάδας στο ποτάμι συνεχίζεται. Το ρέμα δεξιά μας, που έρχεται από τα Δολιανά, ενισχύει τα νερά του. Η κίνηση μας μέσα στο νερό δυσκολεύει, ιδιαίτερα όταν, αργότερα, το

ποτάμι αρχίζει να στενεύει απότομα και θεόρατες ορθοπλαγιές, πέτρινοι τοίχοι με

περίεργους σχηματισμούς (ρυτιδώματα), διαφόρων χρωματισμών, ορθώνονται επάνω μας και μειώνουν το φως.

Το νερό κυλά αφρισμένο και ορμητικό και τα πόδια μας σε αρκετά σημεία δυσκολεύονται στην πίεσή του που προσπαθεί να μας παρασύρει στην ξέφρενη πορεία των κλωθογυρισμάτων του. Θα ήταν πραγματικά κρίμα μετά από τόση πορεία να εγκατέλειπε κάποιος στο σημείο αυτό χωρίς να θαυμάσει το ονειρικό φυσικό σκηνικό που θα αποκαλύπτονταν σε λίγο. Αυτός ήταν και ο λόγος που επιμείναμε οι φοιτητές που θα έβγαιναν από το φαράγγι να ακολουθούσαν την ομάδα έως το «Πάντα Βρέχει» και πλησιάζοντας κατάλαβαν όλοι ότι όντως είχαμε δίκιο.

Ήδη δεξιά μας άρχιζαν να κατρακυλούν ο ένας μετά τον άλλο καταρράκτες! Στα πρηνή δεξιά του ποταμού άρχισαν να φαίνονται βελούδινες καμπυλωμένες

διαμορφώσεις από βρύα και πολυτρίχια που τις σκεπάζουν. Όλα όμως τούτα δεν είναι τίποτα μπροστά σε αυτό που σύντομα και αναπάντεχα αντικρίσουμε.

Όλη η ορθοπλαγιά δεξιά μας, σε δεκάδες μέτρα ύψος και σε ακόμη περισσότερο μήκος, έχει μετασχηματισθεί σε θαυμάσιο ονειρικό σκηνικό με το πράσινο όλων των αποχρώσεων των βρύων που πλουσιοπάροχα έχουν καλύψει τα πάντα και που αφήνουν τα νερά, πολλά νερά, που έρχονται από ψηλά να παίζουν μαζί τους, να τα διαπερνούν, να τα λούζουν, να τα στολίζουν, να τα μεταμορφώνουν και να διαμορφώνεται έτσι μια τεράστια ποικιλία σχημάτων, μορφών, βελούδινων προεξοχών κι εσοχών που εδώ στάζουν (δακρύζουν) ολόδροσες σταγόνες, ολόλαμπρα υδάτινα διαμάντια, εκεί τρέχουν από παντού λίγο, περισσότερο και πολύ

νερό, σωστοί καταρράκτες σε μια συνεχή όλων των βαθμών και όλων εντάσεων βροχή.

Πίσω από τα παραπετάσματα του νερού που πέφτει από ψηλά, πραγματικά αραχνοϋφαντα ή βαριά πέπλα που ακουμπούν, τaráσσουν κι ενώνονται με πανέμορφη λίμνη που σχηματίζεται εκεί, υπάρχουν κοιλώματα γεμάτα «βρυσούδια» ντυμένα επίσης με βρύα και πολυτρίχια, σωστές νεραϊδοσπηλιές, στον έτσι κι αλλιώς παραμυθένιο αυτό τόπο, άντρο θαρρείς και περιοχή Ναϊάδων. Άλλωστε μερικές από αυτές ήταν τώρα μπροστά μας, όπως και οι εικόνες που συνοδεύουν το κείμενο αυτό δείχνουν!!

Το «Πάντα Βρέχει» μας καθήλωσε με την απaráμιλλη ομορφιά του για περισσότερο από μισή ώρα. Έπρεπε όμως να συνεχίσουμε, αναλογιζόμενοι ότι τα δύσκολα περάσματα είναι ακόμη μπροστά μας.

Η ικανότητά του να παγιδεύει έντομα οφείλεται στην

εξαιρετικά κολλώδη ουσία που παράγεται από τα φύλλα του. Τα μικρά έντομα εγκλωβίζονται καθώς κάθονται επάνω τους, θανατώνονται και αποδομούνται από οξέα και ένζυμα που εκκρίνονται από τα φύλλα, και το φυτό τελικά προσλαμβάνει θρεπτικά στοιχεία.

Η στάθμη του νερού ανεβαίνει και σύντομα παρατηρούμε ότι το ποτάμι στενεύει πάρα πολύ και θεόρατοι, εντυπωσιακοί βράχοι, λείοι, ιδιαίτερα στο κάτω μέρος τους, από την μανία του νερού, υψώνονται επάνω μας, αφήνοντας ένα πέρασμα μερικών

Πολύ σύντομα παρατηρούμε δεξιά μας ένα ιδιαίτερα ψηλό βράχο, λειασμένο από το νερό που έγλυφε κυριολεκτικά όλη του την επιφάνεια. Πλησιάζουμε στη βάση του για να δούμε από κοντά τα ανθισμένα φυτά *Punguicula hirtiflora*, του μοναδικού ίσως σαρκοβόρου φυτού στην Ελλάδα. Το εντομοφάγο αυτό φυτό, μια μικρή πόα, συχνά σχηματίζει μεγάλους πληθυσμούς σε σκιερά βράχια, δίπλα στο νερό, σε διάφορα

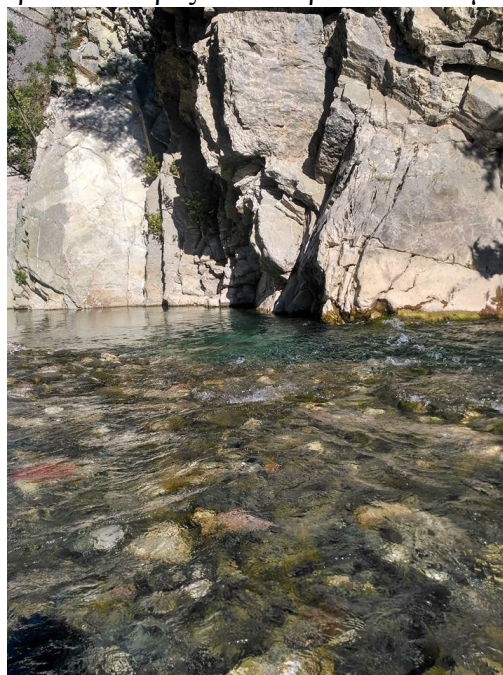
μέτρων. Το βάθος εκεί είναι απροσδιόριστο και η ροή απατηλά ήρεμη. Δεν υπήρχε καμία αμφιβολία ότι δεν είχαμε άλλη δυνατότητα να διαβούμε παρά μόνο κολυμπώντας. Συγκεντρωμένοι, βοηθώντας ο ένας τον άλλο, περάσαμε σχετικά

εύκολα το αρκετών μέτρων πέρασμα. Λίγο μετά διαπιστώσαμε ότι ένα δεύτερο παρόμοιο, πιο βαθύ, πέρασμα υπήρχε. Το βάρος του σακιδίου με τα εντελώς απαραίτητα εφόδια και οι ορειβατικές μπότες που όλοι σχεδόν φορούσαμε, αναμφισβήτητα έκαναν το εγχείρημα πιο δύσκολο. Η σκέψη

ορισμένων αγοριών της ομάδας να σκαφαλώσουν σε βράχο αριστερά, δημιουργώντας αλυσίδα για την μεταφορά των σακιδίων, έκανε τη διάσχιση του περάσματος αυτού ένα χαρούμενο παιχνίδι με το δροσερό νερό. Έτσι, το σκοινί και σωσίβιο (το τελευταίο μας δόθηκε από τον Γρηγόρη Παπαδόπουλο που αυτή την φορά δεν μπόρεσε να έρθει), που είχαμε προνοήσει να έχουμε μαζί μας, δεν χρειάστηκε. Απαλλαγμένοι λοιπόν από το περιττό βάρος που μας τραβούσε στο βυθό κολυπήσαμε με ψυχραιμία και περάσαμε σε άνοιγμα όπου σταματήσαμε να ξεκουραστούμε. Ξεθαρρεμένοι, το πέρασμα αυτό απήλαυσαν μερικοί κολυμπώντας το δύο και τρεις φορές.

Είμαστε από την αρχή της πορείας μας περίπου 8 ώρες στον Κρικελλοπόταμο, όταν η ροή του στρέφεται απότομα δεξιά και λίγο αργότερα αριστερά, οπότε αρχίζει πλέον η κοίτη να πλαταίνει. Η διαδρομή πλέον γίνεται σε πιο ήρεμο τοπίο κι έχουμε την ευκαιρία να παρατηρήσουμε τις μικρές βαθιές λιμνούλες, τους «βρούς», που σχηματίζονται συνήθως στις στροφές (κοδέλες) του ποταμού. Η λέξη «βρος», που χρησιμοποιούν οι κάτοικοι εδώ, είναι ομηρική και δηλώνει εύρος (πλάτος), το σημείο εκείνο που κρατά πολλά νερά κι έχει μεγάλο βάθος. Κατά πως γνωρίζουν οι

ντόπιοι ψαράδες, ο βρος είναι καλό μέρος για το ψάρεμα το βράδυ, διότι τότε τα ψάρια βγαίνουν από τις κρυψώνες του κάτω από τους βράχους, κοντά στο βυθό. Καλό μέρος για ψάρεμα είναι και η «γιάρα», το αυλάκι δηλαδή που ενώνει δύο βρους, διότι εκεί αρέσει στα ψάρια να μετακινούνται.

Αναγκάζομαστε να σταματήσουμε ξανά για να περιμένουμε αρκετούς από την ομάδα που έχουν μείνει πίσω. Σημαντική είναι η βοήθεια του Αναπληρωτή Καθηγητή Θανάση Καμπά και της συζύγου του Ντίνας Κατιρτζή, που σε όλη σχεδόν την διάσχιση παραμένουν στο τέλος κοντά σε όσους βαδίζουν σε πιο αργό ρυθμό. Η ομάδα επανασυγκροτείται, έχουν μείνει περίπου 3 ώρες πορείας ακόμη για να βγούμε στην έξοδο στα Διπόταμα όπου το λεωφορείο θα μας περιμένει.

Συνεχίζοντας την πορεία μας αντικρίζουμε δεξιά μας τον οικισμό «Λιναράκι» και αργότερα αριστερά μας την Καστανούλα. Είναι πραγματικά λυπηρό όταν αναλογιστεί κανείς τους οικισμούς αυτούς που πριν λίγα χρόνια κατοικούντο να στέκουν τώρα σιωπηλοί.

Συνεχίζουμε να περπατούμε στην πολύ πλατιά πλέον κοίτη του ποταμού, έχοντας αφήσει πίσω μας μοναδικά, πανέμορφα τοπία. Το χαλικώδες πεδίο δεν βοηθά καθόλου τα κουρασμένα από την πολύωρη πορεία πόδια μας και το τελευταίο αυτό κομμάτι μοιάζει να είναι βασανιστικά ατελείωτο. Αριστερά μας εκβάλλει το Προυσιώτικο ρέμα και τέλος, έπειτα από συνολική πορεία 12 ωρών στο ποτάμι, φτάνουμε στην γέφυρα του Διπόταμου, στη συμβολή του Κρικελλοπόταμου με τον Καρπενησιώτη.

Ήταν μεσάνυχτα σχεδόν όταν φτάσαμε στο Πανεπιστήμιο, γεμάτοι εντυπώσεις για το ωραίο κλείσιμο των διαδρομών του Συλλόγου μας για την ακαδημαϊκή χρονιά που μόλις είχε τελειώσει. Η καινούργια αναμένει για νέες εμπειρίες τόσο για τους

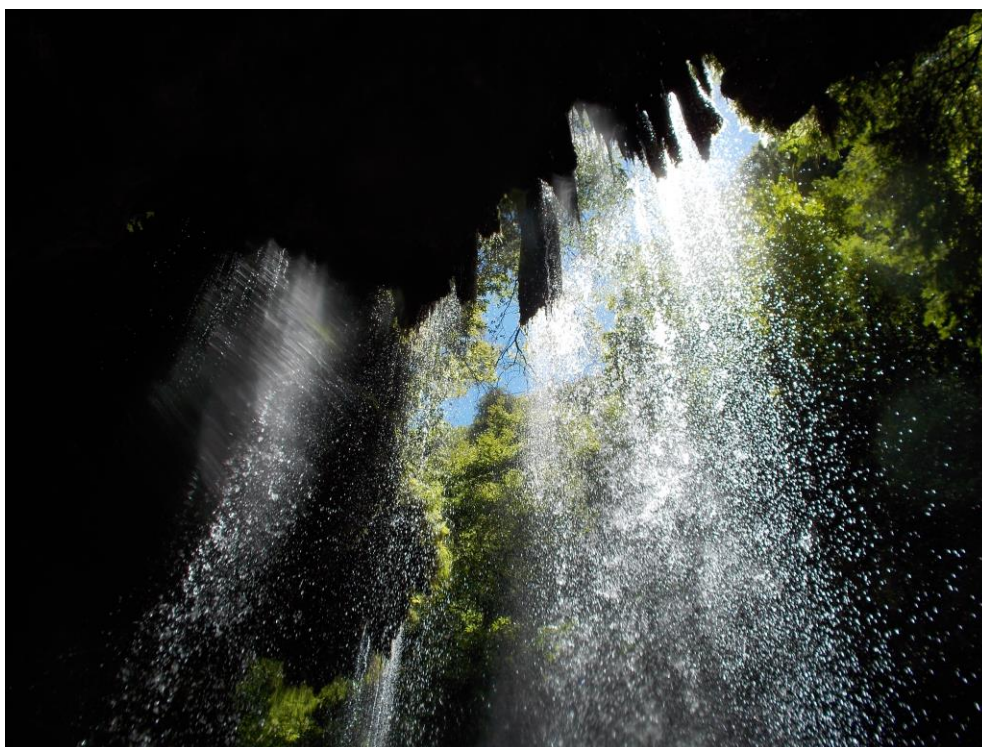
φοιτητές μας όσο και για όλα τα υπόλοιπα μέλη της ακαδημαϊκής κοινότητας που με χαρά βλέπουμε όλο και περισσότερα να μοιράζονται τις διαδρομές μαζί μας.

Και πάλι τονίζουμε ότι εισπράττουμε τη χαρά όλων αυτών που συμμετέχουν στις πορείες του Φ.Ο.Σ. Γ.Π.Α. Πως άλλωστε να μην συμβαίνει αυτό όταν διαβάζουμε μηνύματα σαν τα παρακάτω:

Θέλω να ευχαριστήσω από καρδιάς για την υπέροχη και ανεπανάληπτη εκδρομή στο "Πάντα βρέχει". Πάντα τέτοια!!!! Επίσης να ευχαριστήσω πολύ τον κο και την κα Καμπά αλλά και όλα τα παιδιά, αγόρια και κορίτσια, που με βοήθησαν και κατάφερα να φτάσω μέχρι το τέλος της διαδρομής!!!

Ευχαριστούμε πολύ τους καθηγητές για τις μοναδικές στιγμές που έχουμε ζήσει αυτή τη χρονιά!! Καταφέρατε φέτος να μας κάνετε να περιμένουμε με ανυπομονησία τον ερχομό του επόμενου μήνα.! Το άγχος μήπως και δε βρούμε θέση στο πούλμαν, ο ενθουσιασμός της προετοιμασίας, οι όμορφες στιγμές με τις παρέες που δημιουργούμε σε κάθε ταξίδι, η περηφάνια που καταφέραμε να φτάσαμε στο τέλος της πεζοπορικής πορείας και να κατακτήσουμε ένα μικρό στόχο, η γλυκιά κούραση της επόμενης μέρας συνοδευόμενη από υπέροχες αναμνήσεις χαραγμένες στο μυαλό μας... Να είστε όλοι καλά, να καταφέρουμε να περπατήσουμε παρέα τις ομορφιές της χώρας μας!! Καλό καλοκαίρι!!

*Επιμέλεια κειμένου
Ομότιμος Καθηγητής Ν.Γ. Εμμανουήλ
Δρ Ε.Ν. Πάνου*

Το «Πάντα Βρέχει» πάντα είναι εκεί για όποιον θελήσει να το επισκεφτεί!!

Επίσκεψη στα Κοκκάλια.

Η μικρής διάρκειας πεζοπορία μέσα στο ελατόδασος.

Η ομάδα του Φ.Ο.Σ. Γ.Π.Α. στη θέση «Κοκκάλια»

Η θέα προς το Βελούχι από τα Κοκκάλια.

Εικόνες από την κατασκήνωση του ΦΟΣ στο Κρίκελλο.

Στιγμιότυπα από το απόγευμα του Σαββάτου.

Τα παιδιά παίζει...

*Το ξεκίνημα για το πέρασμα του Κρικελλοπόταμου έγινε
πολύ πρωί, με την ανατολή του ηλίου.*

Η ομάδα στην αρχή της διάσχισης.

Από νωρίς αναγκαστικό ήταν το πέρασμα μέσα στο νερό.

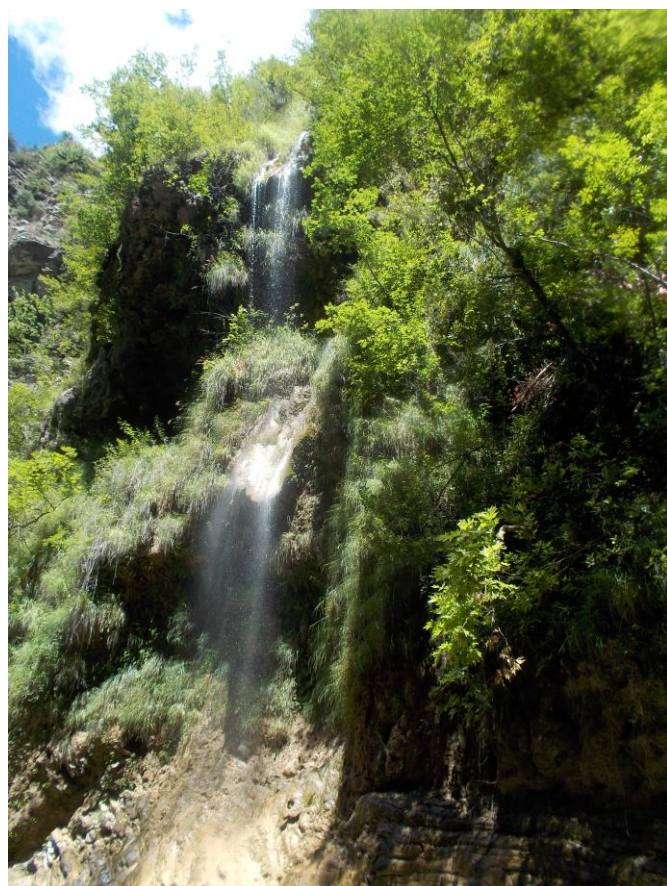
Εικόνες από την διάσχιση του φαραγγιού.

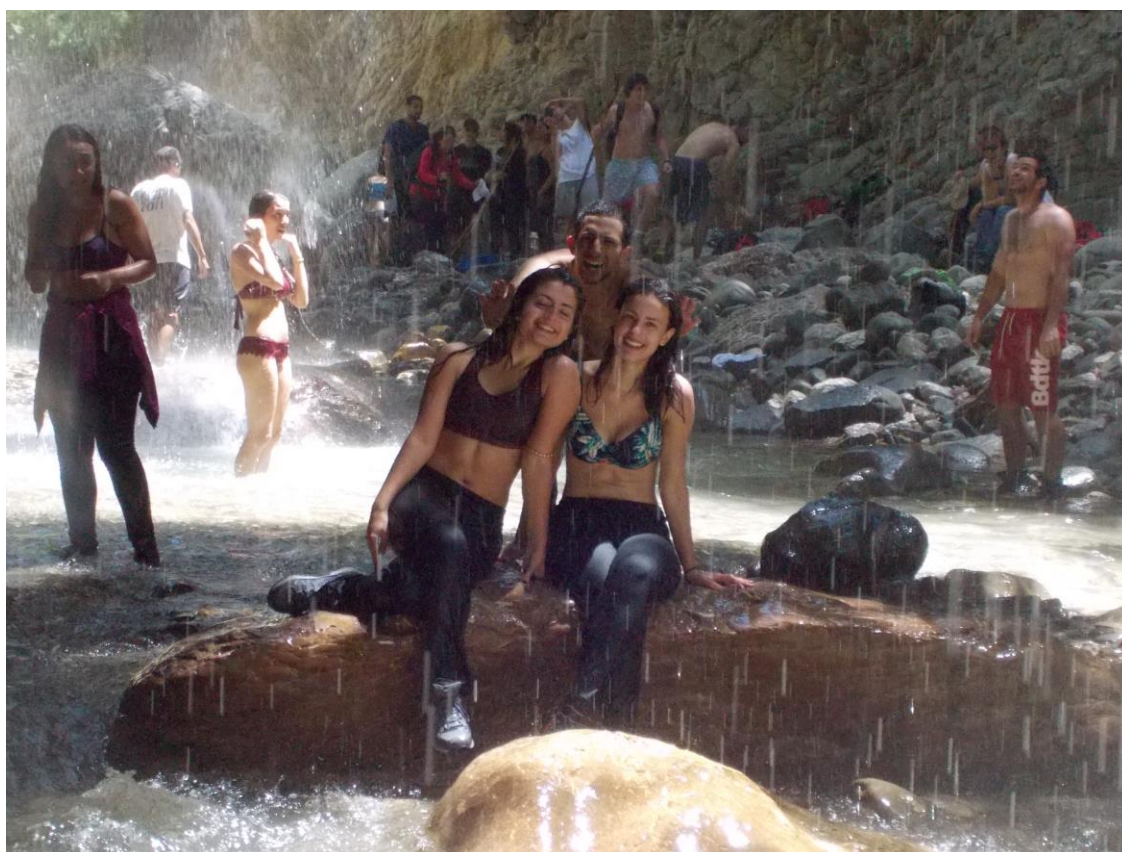
*Δύο από τα νεοφερμένα μέλη του Φ.Ο.Σ.,
η Νάντια Αστρακά και η Κατερίνα Μαρκουλάκη.*

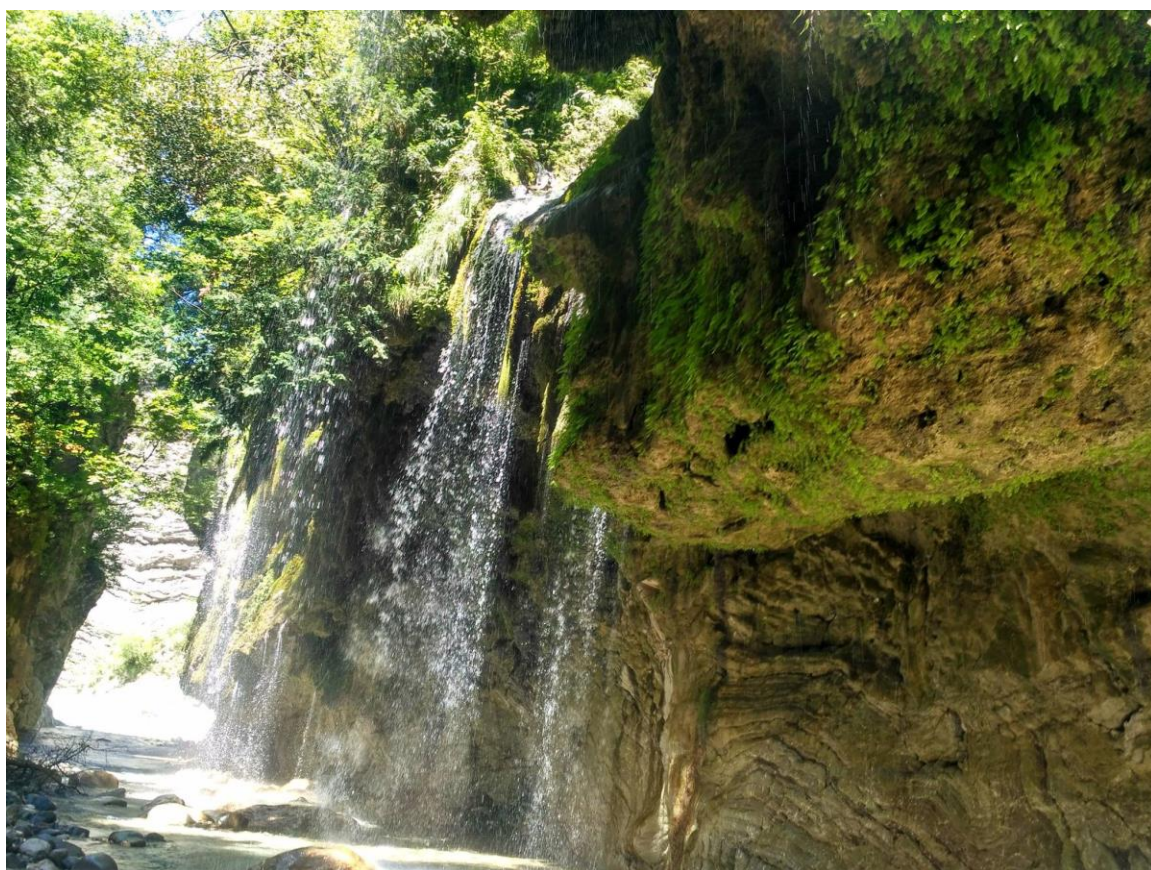
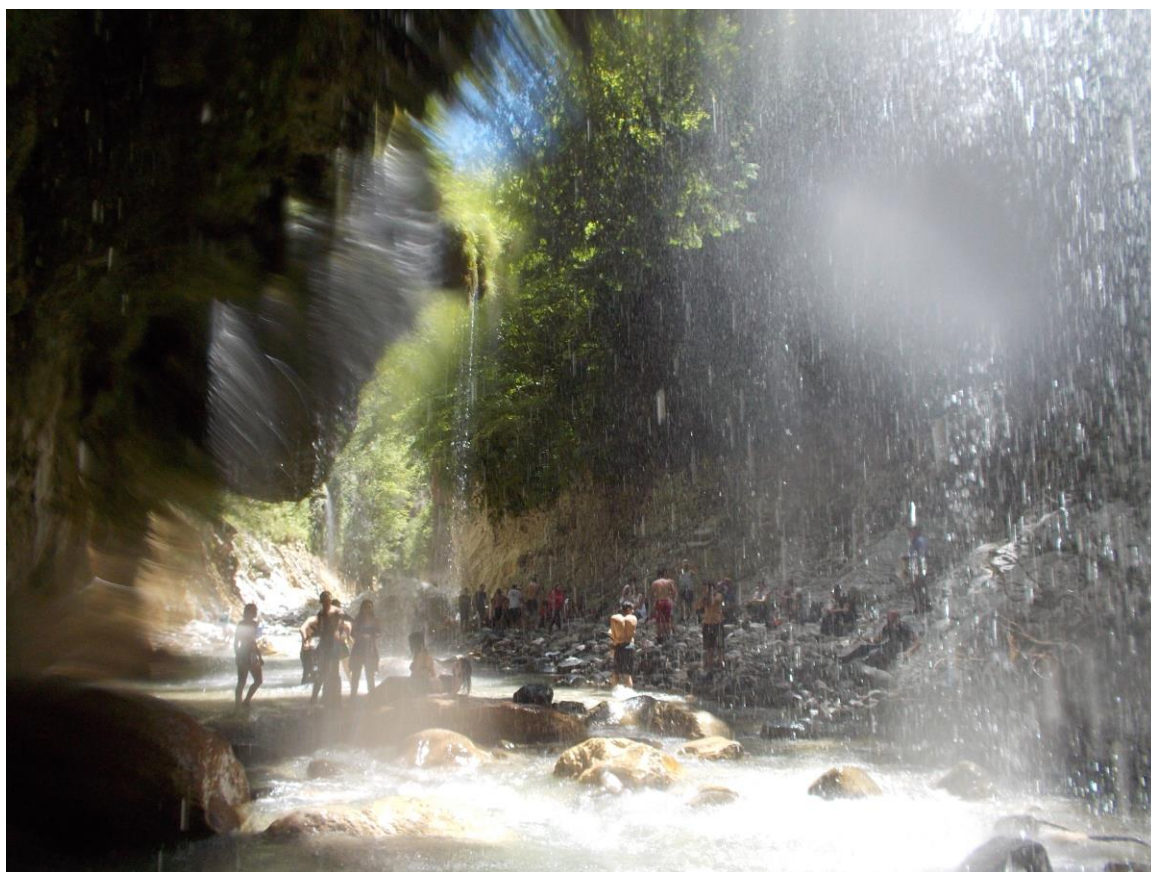
*Υδάτινο πέπλο μπροστά από νεραϊδοσπηλιά στο
«Πάντα Βρέχει»*

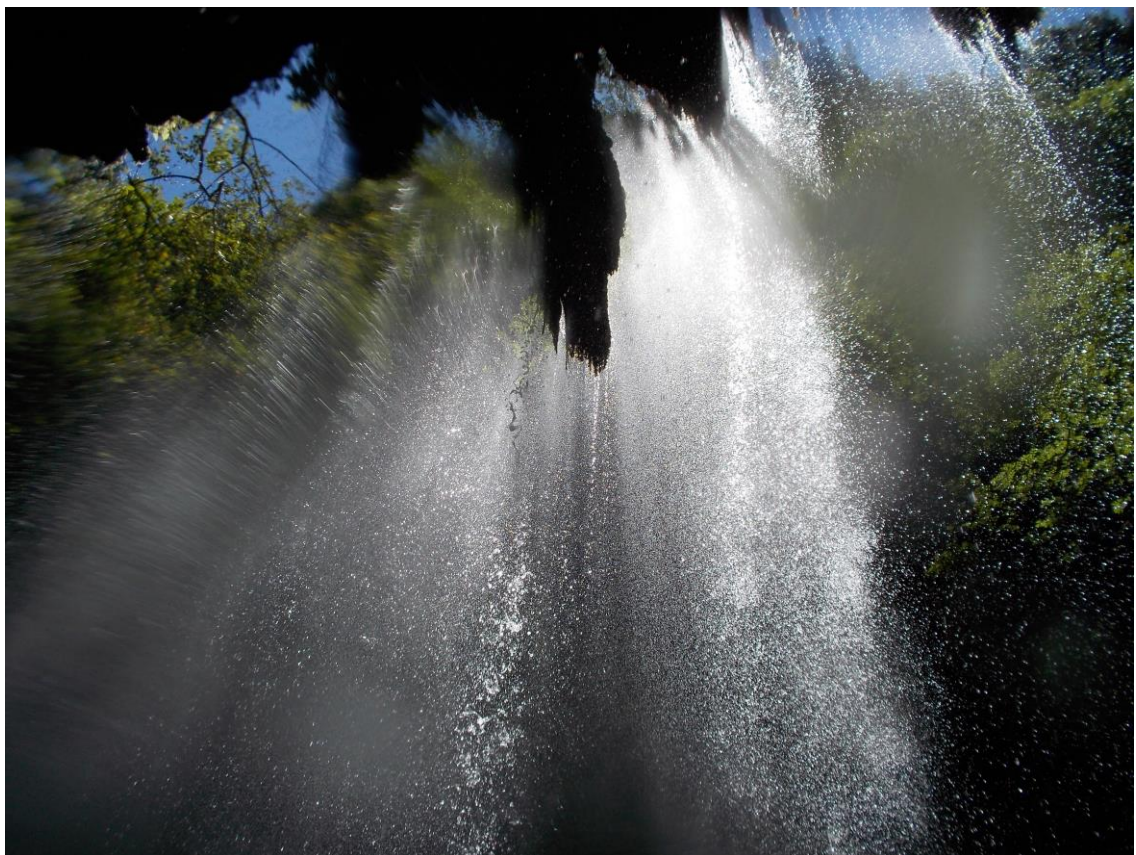
Ο Φ.Ο.Σ. Γ.Π.Α. στο «Πάντα Βρέχει».

Υδάτινα πέπλα

Ψηλές ορθοπλαγιές υψώνονται στα στενά περάσματα του φαραγγιού.

Πορεία σε στενό πέρασμα στη διαδρομή.

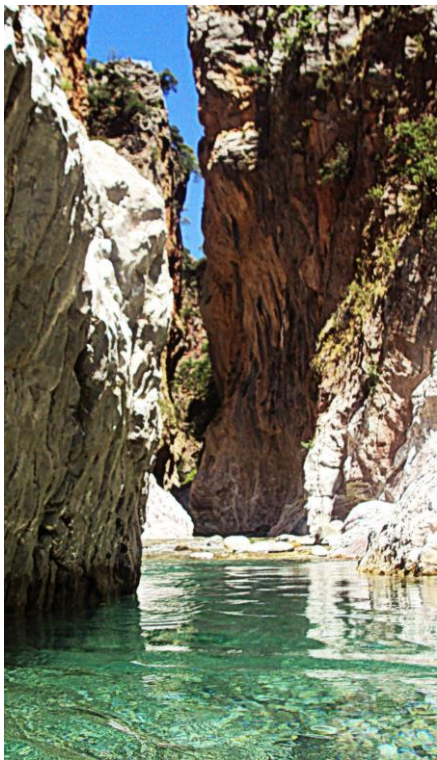

*Διαφόρων χρωματισμών ρυτιδώματα
πάνω τους πέτρινους τοίχους*

Τέτοιες εικόνες είδαμε πάρα πολλές...

Μια ιδιαίτερη εικόνα όπου τα ίχνη των αστεριών αποτυπώνουν την κίνηση της γης μέσα σε αυτήν την εκπληκτική φωτογραφία με την τεχνική του Άλκη Φαμπρικατζή. Τον ευχαριστούμε πολύ!

Καλή αντάμωση στις νέες διαδρομές μας!

Φωτογραφίες:

Αγαλόπουλος Νίκος, Καμούζη Ελισάβετ, Καρακασιλιώτη Μαρία, Κουτσούκος Βαγγέλης, Λεωνίδου Φωτεινή, Λύκου Ηλιάνα, Ματσάγγος Γιάννης, Πάνου Ελένη, Πιέρκας Αναστάσης, Πρωτόπαππα Κλειώ, Φαμπρικατζής Άλκης, Χουλιάρα Μαρίνα.

Περισσότερες φωτογραφίες από τις εκδρομές μας μπορείτε να δείτε στην ομάδα του ΦΟΣ Γ.Π.Α. στο Facebook.